



## El Sr. Bisbe presideix la Missa Crismal a la Catedral



El Dimarts Sant dia 26 de març Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de la Missa del Crisma a la Catedral. Varen concelebrar amb ell Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona i un centenar de preveres. Hi assistiren diversos diaques de la diòcesi, així com els seminaristes majors i menors i nombros

poble fidel. Després de l'homília els preveres renovaren les promeses fetes el dia de l'ordenació. Seguí la benedicció dels Olis dels Malalts i dels Catecúmens i la consagració del Sant Crisma. Es va fer un record i homenatge als preveres que enguany celebren el seu jubileu sacerdotal: Mn. Francesc Mendizábal, que celebra els 50 anys, i Mn. Alfons Gea, Mn. Manel Homar, Mn. Joaquim Messguer i Mn. Miquel Planas, que en fan 25.

### GLOSSA

## Enfortir l'amor, perdonar

Un matrimoni jove, ben avingut, amb un projecte matrimonial cristià compartit, tingué una discussió. L'espòs escrivia: «Sóc conscient del meu orgull i, quan discuteixo amb la Lluïsa, no el puc controlar. Saps, Pare, que me l'estimo amb bogeria i que m'agrada veure-la feliç i faig el que puc perquè així sigui. En certes ocasions, les seves reaccions em desconcerten. No hi poso prou seny. Preveig les reaccions, però, tot i això, no encerto en les respostes. No apaivago la situació i, sovint, provocho l'efecte contrari. Perdonam, Pare, per les vegades que l'he ofès amb paraules que no han estat encertades i per les reaccions que, sense pensar gaire, he tingut. Em costa donar-li explicacions. Pare, jo no sé si és que no li mostro prou afecte, però em fa mal quan reacciona d'aquesta manera.»

«Em poso davant teu. Sé que ets a prop i, com jo, saps que m'he equivocat. He de reflexionar, Pare, he d'aprofitar més les estones de pregària. Darrerament estic distret i amb el cap ple de coses que no he sabut endreçar. Perdonam per no ser constant en la pregària, per fer-la amb comptagotes. No està bé que em justifiqui en la manca de temps. Hi ha coses massa importants

per deixar-la de fer i he après que, quan prego, quan em poso a les teves mans, em sento millor. Fes que visquem la tendresa del nostre amor i la fidelitat al compromís "... en la salut i la malaltia, en la prosperitat i l'adversitat..." del dia que ens vàrem casar. Escolta la meua pregària, escolta la nostra pregària, Pare.»

El jove espòs lamenta aquests moments de discòrdia. Veu que no pot cedir a la temptació de la discussió, que necessita la gràcia de Déu, la seva força, per discernir. La vocació matrimonial, el seu matrimoni —comunitat de vida— li demana comportar-se d'acord amb el compromís que va contraure. Per això demana no sentir l'ofensa, que demana la purificació de la memòria. Sap que la pregària porta al perdó que enforteix, alhora, l'amor. Ser compassiu envers la seva esposa i, recíprocament, sentir-se compadit. Que tots dos visquin la misericòrdia del Pare que arriba amb el perdó als altres. «Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist» (Ef 4,32). El perdó de Déu, responent a l'exigència del pare nostre, esdevé possible perdonant-nos mútuament.

Enric Puig Jofra, SJ

## I Pelegrinatge Diocesà a Terra Santa

Dimecres dia 24 d'abril surt de Terrassa el Primer Pelegrinatge Diocesà a Terra Santa, presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. Fins al dia 1 de maig recorreran els indrets de la vida del Senyor Jesús, amb la celebració de l'Eucaristia i pregàries adients a cada lloc. Tots els diocesans els acompanyem espiritualment i ells pregaran allí per la nostra diòcesi de Terrassa.

### ANEU MAR ENDINS

## Signes d'esperança per al món



Aquest quart diumenge de Pasqua celebrem la 50 Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. En canvi, la Jornada que se situa als voltants de la festa de Sant Josep està dedicada només a les vocacions sacerdotals i a ajudar el Seminari de cada diòcesi. La jornada d'avui fou instituïda, ara fa 50 anys, pel Papa Pau VI, durant la celebració del Concili Vaticà II. Encara que des del dia 13 de març tenim el Papa Francesc, successor de Sant Pere i bisbe de Roma i, per això mateix, garant de la comunió de tota l'Església catòlica, el lema d'aquesta jornada fou escollit per Benet XVI. El lema, que s'inscriu perfectament en el context de l'Any de la Fe, és aquest: «Les vocacions, signe d'esperança fundada sobre la fe.»

Benet XVI, que dedicà la seva segona encíclica —titulada *Spe salvi*, «Salvats en esperança»— a la virtut teològica de l'esperança, posa aquesta virtut en el centre del missatge que va publicar per a aquest diumenge. «L'esperança —diu— és espera de quelcom positiu per al futur, però que al mateix temps sosté el nostre present, marcat sovint per insatisfaccions i fracassos». El fonament de la nostra esperança —en el tema de les vocacions com en qualsevol altre— és la fidelitat de Déu, que no ens deixa mai sols i és fidel a la paraula donada.

La fidelitat de Déu consisteix en el seu amor. I aquest amor, que s'ha manifestat plenament en Jesucrist, interpel·la la nostra existència. L'esperança cristiana es nodreix, doncs, d'aquesta certesa: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1Jo 4,16). Què seria la nostra vida sense aquest amor? «Déu té cura de l'home des de la creació fins a la fi dels temps, quan durà a terme el seu projecte de salvació. En el Senyor ressuscitat tenim la certesa de la nostra esperança!», va dir Benet XVI als joves amb ocasió del seu viatge a San Marino.

Les vocacions sacerdotals i religioses neixen de l'experiència de l'encontre personal amb Crist, del diàleg sincer i confiat amb ell. Són fruit del creixement en la fe, entesa com una relació profunda amb Jesús, com l'escolta interior de la seva veu que ressona dins nostre.

Benvolguts diocesans de Terrassa: les vocacions sacerdotals i religioses que sorgeixen entre nosaltres són un gran signe d'esperança per a l'Església i també per al món. Al mateix temps les veig com el fruit més madur d'unes comunitats cristianes vives.

Estimats joves: permeteu-me que us transmeti les paraules amb que Benet XVI —que ara dedica les seves hores a pregar per tota l'Església— acabava el missatge per a la jornada d'avui: «¡No tingueu por de seguir Crist! Així sentireu la felicitat de servir, sereu testimonis d'aquell goig que el món no pot donar, sereu flames vives d'un amor infinit i etern i aprendreu a donar raó de la vostra esperança.»

† Josep Àngel Saiz Meneses  
Bisbe de Terrassa

**ENTREVISTA**



**JORDI LÓPEZ CAMPS**

**Vida quotidiana**

**J**ordi López publica cada dia en el seu blog (*Vita Moleskine*) una nota breu en la qual intenta expressar el que sent i quins sentiments li provoquen determinats fets. «Són pensaments molt espirituals o religiosos, i també són anàlisis polítiques fetes des d'una lectura particular: la meua sensibilitat per la justícia social i la fraternitat», assegura. Aquests comentaris els ha recollit en el llibre *La vida en un blog* (Ed. Claret).

**Què li preocupa més des del punt de vista espiritual i religiós?**

La indiferència davant l'experiència interior i la possibilitat de descobrir el sentit transcendent de la vida. M'inquieta l'ambigüitat davant d'algunes virtuts que considero bàsiques per humanitzar la societat. Sento desassossec en comprovar l'excessiu interès que moltes persones tenen per algunes futileses.

**El llibre fa pensar. Són petites confessions, els articles?**

És una manera de contemplar la realitat i meditar sobre com la vida m'interpel·la. Cada escrit és una petita pregària. Així comparteixo amb altres persones les meves inquietuds i afirmo la meua fe. És un petit despullament interior, ja que pretenc ser al més sincer possible.

**Aquestes reflexions, el fan créixer en la fe?**

La fe creix dia a dia des del moment en què és viscuda com un camí cap a Déu i un compromís misericordiós i compassiu amb les altres persones. El meu blog està presidit per aquesta preocupació de trobar Déu a través de Jesús, i de l'amor al proïsme. Això es fa present tant en parlar d'aquells aspectes que donen sentit a la meua vida, com en les meves reflexions sobre alguns dels aspectes que permeten construir una societat més justa.

**Òscar Bardají i Martín**

**QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA**

**Dues formes de visibilitat: caritat i litúrgia**



**E**l projecte del messianisme de Crist és el creixement de la persona humana a semblança del mateix Jesucrist. Podem dir que va «del cor de l'home al Regne de Déu, perquè allò que comença en el cor de l'home es fa real en el món exterior. La comunicació de l'Esperit Sant fa que el cristianisme sigui una religió de transfiguració de la persona.

El canvi propiciat per l'Evangeli comença per l'interior de l'home —pel cor— de tal forma que consisteix en la imprevisible recepció de la vida de Déu o comunicació de l'Esperit al fons del cor humà.

Però ràpidament s'ha d'afegir que l'ètica —que forma part intrínseca de l'acció humana inspirada per Déu— ha de propiciar un canvi en la societat que arribi al bé de tots: al bé comú. De tal forma que es creïn en la societat aquelles xarxes de justícia que arribin als més desvalguts. Així ho reclama l'ètica de la misericòrdia humana i la nova vida del cristià, regida per la misericòrdia divina.

Aquesta darrera part, centrada en el Poble de Déu, té, a més de la caritat, una altra dimensió: la litúrgica. Hem vist i veurem encara un esbós de la dimensió de caritat i de servei que duu a la fraternitat universal. Respon a la *diakonia* com un dels tres elements bàsics de la missió de l'Església: *kerigma* o evangelització, litúrgia i *diakonia*, igual a caritat i servei.

**Dr. Josep M. Rovira Belloso**  
(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

**HECHOS DE VIDA**

**Sin alegría no hay vida espiritual**



**F**W. Faber, eclesiástico inglés, ministro anglicano convertido al catolicismo y ordenado sacerdote, con experiencias en comunidades anglicanas y católicas, en la era victoriana en que lo poseían todo aunque vivían en la hipocondría —una gran sensibilidad del sistema nervioso, con tristeza habitual—, enseñaba:

- La alegría es uno de los elementos más importantes de la vida espiritual.
- Muchos que se detienen en la vida espiritual, en el seguimiento de Jesús o de su vocación, o bien se apartan del camino... es porque les falta alegría.
- La redención fue destinada a devolver la alegría.
- La alegría nos enseña a ser amables, cariñosos, buenos, generosos, serviciales con los demás.
- La alegría es el ambiente de todas la virtudes heroicas.
- La alegría es lo primitivo, lo original, lo eterno.
- ¿Cuál es el fin de la creación y de la redención sino la participación en la alegría de su Señor?

Mons. Kepler afirmaba:

- La alegría es indispensable para la salud física. La alegría es indispensable para la salud espiritual.

**J.M. Alimbau**

**LA FAMÍLIA, AVUI**

**Els avis, transmissors de valors**



**L**a família és lloc de confluència de generacions. Antigament a la llar hi convivien pares, fills i avis. Era un deure dels fills cuidar dels grans. La família oferia recursos als avis, responia a les seves necessitats. A la vegada, la convivència amb els grans facilitava la transmissió de valors i d'actituds: el respecte, l'atenció i l'amor envers els avis, tradicions i història de la família, les seves experiències...

Actualment són poques les famílies en les quals conviuen tres generacions a causa dels pisos petits, la feina dels dos cònjuges, les ànsies de llibertat, etcètera. Moltes persones grans s'han fet a la idea que han d'anar a passar els darrers anys a una residència. No volen ser un destorb per als seus fills.

Els canvis no signifiquen que els avis s'hagin d'apartar de la vida social. La pèrdua de la convivència ho és també de valors tals com els de la tendresa, la coherència i el compromís, la fidelitat, l'amor desinteressat i generós, la fe i l'esperança. Però la seva presència ja és, en ella mateixa, un valor: són testimonis que la vida és un camí. A nivell espiritual, els avis, en moltes famílies, realitzen una tasca única: ser els grans catequistes i transmissors de la fe.

Molts avis experimenten la soledat. Necessiten l'escalaf dels fills i dels néts. Ells són membres vius de la societat i de la família. De com són tractats pels seus fills, els més joves aprenen quin valor dóna la societat i la família a les persones grans. En el tracte als avis hi ha en joc saber quin valor es dóna a la vida, com la vetllem i com serem tractats en el futur també nosaltres.

**Dr. Manuel Claret**  
Delegat de Pastoral Familiar

**LECTURES MISSA DIÀRIA**

**I SANTORAL**



Accés al Breviari

- 22. Dilluns** [(litúrgia hores: 4a setm.): □ Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.
- 23. Dimarts** [■ Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456).
- 24. Dimecres** [□ Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622).
- 25. Dijous** [■ 1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau.
- 26. Divendres** [□ 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell.
- 27. Dissabte** [□ Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947).
- 28. ✚ Diumenge vinent**, V de Pasqua [(litúrgia hores: 1a setm.): □ Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

## DIUMENGE IV DE PASQUA

### ▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.



**Jesucrist, Bon Pastor.**  
Escultura cristiana del segle III, Museu del Louvre (París)

### ▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge siguieron hasta Antioquia de Pisidia; el sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos practicantes se fueron con Pablo y Bernabé, que siguieron hablando con ellos, exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra de Dios.

Al ver el gentío, a los judíos les dio mucha envidia y respondían con insultos a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron sin contemplaciones: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te haré luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el extremo de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y los que estaban destinados a la vida eterna creyeron.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y devotas y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron del territorio. Ellos sacudieron el polvo de los pies, como protesta contra la ciudad, y se fueron a Iconio. Los discípulos quedaron llenos de alegría y de Espíritu Santo.

### ▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

### ▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

«El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades.» R.

### ▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

### ▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y uno de los ancianos me dijo:

«Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono será su pastor, y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Dios enjugará las lágrimas de sus ojos.»

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Mi Padre, que me las ha dado, supera a todos y nadie puede arrebatarlas de la mano del Padre. Yo y el Padre somos uno.»

## COMENTARI

# El Bon Pastor dóna la vida eterna



**S**om al diumenge del *Bon Pastor*. Cada any llegim un fragment del discurs de Jesús sobre ell mateix com a bon pastor de les ovelles que té confiades. El fragment evangèlic d'enguany és breu: constitueix la cloenda de la intervenció de Jesús.

En la tradició de l'Antic Orient Mitjà els governants dels pobles eren considerats *pastors* del seu poble. La mateixa sagacitat del pastor per conduir les ovelles sanes i estalvies fins a les aigües i els pasturatges amagats de la zona semidesèrtica de Judea i del Sinai li cal al rei per tal de guiar el poble entre els paranyes de la política interior i exterior del regne. Els profetes Jeremies i Ezequiel van cri-

ticar els reis de Judà, qualificant-los de mals pastors.

Jesús, però, es presenta com el bon pastor, capaç de donar la seva vida per garantir la seguretat i la salubritat de les ovelles. En aquest fragment final del discurs, Jesús fa un pas endavant: no solament dóna la seva pròpia vida per defensar les ovelles dels llops, sinó que és capaç de comunicar a les ovelles la vida pròpia de Déu, anomenada en sant Joan *la vida eterna*. Aquesta vida és allò que el Pare li ha donat a ell mateix i que apareixerà de forma manifesta en la resurrecció: la vida plena i definitiva. Jesús ens pot donar la vida de Déu perquè «jo i el Pare som u», ens diu. Aquesta unitat amb el Pare fa que Jesús sigui capaç de comunicar-nos allò que té i que li és propi: la vida de Déu.

En la mesura que coneixem la seva veu, en la mesura que creiem en la seva paraula, en la mesura que el seguim, en la mesura que ens fem deixebles seus de paraula i d'obra, som ovelles del seu ramat; i ell ens reconeix, dóna la seva vida per nosaltres i ens fa el do de la vida eterna de Déu. Ja res no ens podrà arrabassar de Déu: «Ni els contratemps, ni la por, ni les persecucions... de tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima» (*Rm 8,35.37*).

També a nosaltres ens omple de confiança saber-nos conduïts per la mà de Jesucrist, plens de la seva vida eterna enmig de les realitats inestables d'aquest món, fins a la pasqua definitiva.

## VIDA DIOCESANA

### ACTIVITATS DEL SR. BISBE

**Aquest diumenge dia 21, a les 10.30 h.** Presideix la celebració de l'Eucaristia, retransmesa per TVE (per la 2) des de Madrid, amb motiu de la Jornada de les Vocacions Natives.

**Dilluns dia 22.** Participa en la Jornada Sacerdotal del Clergat de Catalunya al Monestir de Santa Maria de Poblet.

**Dimarts dia 23.** Presideix la Trobada de Delegats de Pastoral Vocacional de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

**Del dimecres dia 24 d'abril al dimecres dia 1 de maig.** Presideix el Primer Pelegrinatge Diocesà a Terra Santa.

### NOTÍCIES

**El Sr. Bisbe celebra el Tríduum Pasqual a la Catedral.** El Sr. Bisbe de Terrassa ha presidit les celebracions del Tríduum Pasqual a la Catedral del Sant Esperit, acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar, els preveres de la Catedral, els seminaristes i un nombrós poble fidel.



El Sr. Bisbe auxiliar, els preveres de la Catedral, els seminaristes i un nombrós poble fidel.

#### • Dijous Sant:

El Dijous Sant, a les 19 h, presidí la Missa de la Cena del Senyor, en la que rentà els peus a dotze joves, entre seminaristes i escolans. En acabar la Missa va fer el Trasllat del Santíssim Sagrament a la Reserva Solemne. Aquell vespre, a les 21.30 h va presidir la processó de l'Encontre al barri de les Arenes de la pròpia ciutat de Terrassa, acompanyat per Mn. Antoni Deulofeu, rector de la parròquia de Sant Llorenç i de l'església de

la Mare de Déu de les Arenes, i per diversos preveres. És la tercera vegada que es fa aquesta processó que congrega milers de persones i en la que hi participaren diverses autoritats municipals.

la Mare de Déu de les Arenes, i per diversos preveres. És la tercera vegada que es fa aquesta processó que congrega milers de persones i en la que hi participaren diverses autoritats municipals.

#### • Divendres Sant:

El Divendres Sant, a les 12 va presidir la celebració de la Passió del Senyor i a les 8 del vespre el Via Crucis pels carrers cèntrics de la ciutat. La Confraria del Sant Crist de la Catedral, recentment reorganitzada, tingué cura de l'acte amb el pas del Sant Crist i de la imatge de la Mare de Déu de la Pietat. El poble fidel acompanyà amb recolliment i devoció el pas de les sagrades imatges, seguint les estacions del Via Crucis per la megafonia i participant amb els cantos. En acabar, dintre de la Catedral, Mons. Salvador Cristau dirigí una exhortació als participants.

#### • Pasqua:

La nit de Pasqua (dissabte dia 30 de març, a les 22.30 h) Mons. Saiz Meneses va presidir la Vetlla Pasqual i el dia de Pasqua (diumenge dia 31 de març, a les 12 h) celebrà la Missa solemne de Pasqua impartint la Benedicció Apostòlica.

**Via Crucis a Ripollet.** El Divendres Sant, dia 29 de març, es va fer a Ripollet el Via Crucis processional amb una nombrosa participació de feligresos de la parròquia de Sant Esteve. El recorregut es fa amb l'enllumenat públic apagat. El moment culminant és la trobada —en un lloc significatiu de la població— de la imatge del Sant Crist, portada pel cos de portants, i el pas de la Mare de



Déu dels Dolors, portat tradicionalment per dones.

### AGENDA

**Pregària a l'estil de Taizé.** Diumenge dia 28 de maig, a les 20 h, a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

### TARRACONENSE

**Jornada del Clergat a Poblet.** Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense convoquen una Jornada Sacerdotal Interdiocesana amb motiu de l'Any de la Fe al monestir de Santa Maria de Poblet, el dilluns dia 22 d'abril. Dirigirà la paraula als preveres el cardenal-arquebisbe de Viena Christoph Schönborn, OP., un dels principals responsables de la redacció del *Catecisme de l'Església Catòlica* i de la seva versió per a joves, el *YouCat*.

### D'ALTRES BISBATS

**Trobades de formació carmelitana.** *Sisenes estances. La ferida de l'amor: veritat i desigs.* A càrrec d'Àngel M. Briñas, carmelita descalç de Badalona. Llocs i hores: Barcelona (Sala Míriam, Avda. Diagonal, 424): dilluns 29 d'abril, a les 20 h; Badalona (Sala del Carme, c/ Sant Miquel, 44): dilluns 29 d'abril, a les 21.30 h; Lleida (Santuari de Santa Teresina, Plaça de les Missions, 1): dimarts 30 d'abril, a les 20 h; Tarragona (Capella interior, c/ Assalt, 11): dilluns dia 6 de maig, a les 19.30 h.

**Curs d'acompanyament pastoral a les persones en situació de malaltia avançada.** Professors: Mons. Francesc Pardo, Llic. Alfons Gea, Llic. Joan Baburés, Llic. Joan Bajo, Dr. Xavier Morlans i Mn. Sebastià Aupí. Lloc: Centre de la Caixa del Palau Macaya (Passeig de Sant Joan, 108 Barcelona). Els dimarts dies 7, 14, 21 i 28 de maig a la tarda (1a sessió de 4 a 1/4 de 6 tarda; 2a sessió de 3/4 de 6 a 7 vespre). Curs gratuït obert a persones que es dediquin a la Pastoral de la Salut. Inscripcions (fins al 30 d'abril, de 9 a 14 h) tel. 933 171 597 i e-mail: [psalut@arqbcn.cat](mailto:psalut@arqbcn.cat).

## REMAD MAR ADENTRO

### Signos de esperanza para el mundo

**E**n este cuarto domingo de Pascua se celebra la 50 Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. En cambio la Jornada en torno a la fiesta de San José está dedicada únicamente a las vocaciones sacerdotales y a ayudar al Seminario de cada diócesis. La jornada de hoy fue instituida, hace 50 años, por el Papa Pablo VI, durante la celebración del Concilio Vaticano II. Aunque desde el día 13 de marzo tenemos al Papa Francisco, sucesor de San Pedro y obispo de Roma y, por ello, garante de la unidad y la comunión de toda la Iglesia católica, el lema de esta jornada fue escogido por Benedicto XVI. El lema, que se inscribe perfectamente en el contexto del Año de la Fe, dice así: «Las vocaciones, signo de esperanza fundada sobre la fe.»

Benedicto XVI, que dedicó su segunda encíclica —titulada *Spe salvi*, «Salvados en esperanza»— a la virtud teológica de la esperanza, pone esta virtud en el centro del mensaje que publicó para jornada de este domingo. «La esperanza —dice— es espera de algo positivo para el futu-

ro, pero que, al mismo tiempo, sostiene nuestro presente, marcado frecuentemente por insatisfacciones y fracasos». El fundamento de nuestra esperanza —en este de las vocaciones, como en cualquier otro tema— es la fidelidad de Dios, que no nos deja nunca solos y es fiel a la palabra dada.

La fidelidad de Dios consiste en su amor. Y este amor, que se ha manifestado plenamente en Jesucristo, interpela a nuestra existencia. La esperanza cristiana se alimenta, pues, de esta certeza: «Nosotros hemos conocido el amor que Dios nos tiene y hemos creído en él» (1Jn 4,16). ¿Qué sería nuestra vida sin este amor? «Dios cuida del hombre desde la creación hasta el fin de los tiempos, cuando llevará a cabo su proyecto de salvación. ¡En el Señor resucitado tenemos la certeza de nuestra esperanza!», dijo Benedicto XVI a los jóvenes con ocasión de su viaje a San Marino.

Las vocaciones sacerdotales y religiosas nacen de la experiencia del encuentro personal con

Cristo, del diálogo sincero y confiado con él. Son fruto del crecimiento en la fe, entendida como relación profunda con Jesús, como escucha interior de su voz, que resuena dentro de nosotros.

Estimados diocesanos de Terrassa: las vocaciones sacerdotales y religiosas que surgen entre nosotros son un gran signo de esperanza para la Iglesia y también para el mundo. A la vez, las veo como el fruto más maduro de unas comunidades cristianas vivas.

Queridos jóvenes, permitidme que os transmita las palabras con las que Benedicto XVI —que ahora dedica sus horas a rezar por toda la Iglesia— terminaba el mensaje para la jornada de hoy: «¡No tengáis miedo de seguir a Cristo! Así seréis felices de servir, seréis testigos de aquel gozo que el mundo no puede dar, seréis llamas vivas de un amor infinito y eterno y aprenderéis a dar razón de vuestra esperanza.»

† **Josep Àngel Saiz Meneses**  
Obispo de Terrassa